

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a soudce Mgr. Jiřího Lifky v právní věci

žalobce: **Bytové družstvo Mikšovského 818/13**, IČO: 25632345
sídlem Mikšovského 818/13, 158 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 5**
sídlem Náměstí 14. října 1381/4

zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Syrůčkovou, sídlem Plzeňská 4, Praha

5

za účasti: **a) Spolek pro ochranu příznivých životních podmínek v oblasti od Bulovky po Šalamounku v Praze 5**, IČO 27019951
sídlem Mikšovského 818/13, Praha 5

b) Družstvo Mikšovského 816/17, IČO 25684817
Mikšovského 816/17, Praha 5

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu spočívající ve vydání územního souhlasu ze dne 23. 3. 2016, č. j. MC05 18688/2016, sp. zn. MC05/OSI/1608/2016/Ple, s umístěním dočasné stavby „Viladomy Na Farkáně I B1, B2 – oplocení stavby Praha 5, Košíře, Od Vysoké, Peroutkova“

takto:

- I. Vydání územního souhlasu ze dne 23. 3. 2016, č. j. MC05 18688/2016, sp. zn. MC05/OSI/1608/2016/Ple, s umístěním dočasné stavby „Viladomy Na Farkáně I B1, B2 – oplocení stavby Praha 5, Košíře, Od Vysoké, Peroutkova“, **bylo nezákonné.**
- II. Žalovanému **se přikazuje**, aby přijal a realizoval opatření vedoucí k odstranění důsledků vzniklých vydáním nezákonného územního souhlasu.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobci **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá poskytnutí soudní ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, jelikož má za to, že byl tímto níže specifikovaným nezákonným zásahem přímo zkrácen na svých právech. Žaloba napadá zásah žalovaného spočívající ve vydání územního souhlasu ze dne 23. 3. 2016, č. j. MC05 18688/2016, sp. zn. MC05/OSI/1608/2016/Ple, s umístěním dočasné stavby v dokumentaci označené: „Viladomy Na Farkáně I B1, B2 – oplocení stavby Praha 5, Košíře, Od Vysoké, Peroutkova“ (dále též „zásah“ a „územní souhlas“). Zmíněná dočasná stavba zařízení staveniště je součástí stavebního záměru Viladomy Na Farkáně, objekt B1, B2 (dále též „viladomy“).
2. Žalobce uvádí, že od samého počátku územního řízení k záměru viladomů upozorňoval, že viladomy jsou předimenzované a nadměrně vytěžují stavební pozemek. V důsledku toho se viladomy také nadměrně přibližují ke stávající zástavbě včetně domu žalobce. Žalobce již ve fázi územního řízení namítal, že stavební záměr ho tak bude poškozovat nejenom po dokončení, ale již v době výstavby, neboť stavební činnost bude muset být prováděna těsně u jeho domu. Těmto námitkám nebylo popřáno sluchu s tím, že provádění stavby se bude řešit až ve stavebním řízení. Žalobce však do stavebního řízení přizván nebyl a o vydání stavebního povolení se dozvěděl náhodou a teprve poté, kdy na něm byla vyznačena doložka právní moci. Teprve v tomto okamžiku se žalobce také dozvěděl, že stavební povolení bylo vydáno s podmínkou zřízení protihlukového oplocení ve vzdálenosti pouhých 3 metrů před domem žalobce. V odvolací fázi řízení proti tomu žalobce brojil z pozice opomenutého účastníka řízení. Jeho námitkám však opět nebylo vyhověno s tím, že protihlukové oplocení doposud nebylo umístěno a že tedy žalobce bude mít možnost proti němu brojit v řízení o umístění této stavby. Stavební úřad však správní řízení nevedl a protihlukové oplocení umístil vydáním územního souhlasu. O této skutečnosti se žalobce dověděl teprve poté, kdy výstavba protihlukového oplocení započala.

3. Žalobce odmítá, aby zřízení protihlukového oplocení bylo prosazováno s argumentací, že stavebník již přece disponuje pravomocným stavebním povolením a že toto oplocení zřizuje pro dobro žalobce. Za situace, kdy se stavebník zjevně uchýlil k použití tzv. salámové metody a o umístění kontroverzního protihlukového oplocení požádal teprve po získání stavebního povolení, žalobci nezbyvá, než aby teprve v tomto okamžiku hájil svoje právo na pokojné užívání majetku ve svém vlastnictví, což předpokládá nejenom dodržení limitů hluku ze stavební činnosti, ale také zachování oslunění a osvětlení bytových místností. Pokojné užívání bytu předpokládá i zachování přiměřeného výhledu z oken obytných místností. Pokojné užívání bytu rovněž předpokládá, že o činnostech, které mohou do tohoto stavu zasáhnout a nepříznivě ho ovlivnit, bude vlastník s předstihem informován a bude mít možnost podniknout kroky k odvrácení nebo zmírnění nepříznivých dopadů těchto činností.
4. Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci žalobce uvádí, že žalobou napadeným zásahem stavebního úřadu byl ve smyslu § 82 s. ř. s. zkrácen na svých právech. Územní souhlas se přímo dotýká práv žalobce, kterému je uložena povinnost strpět tímto opatřením umístěné zařízení staveniště. Tato povinnost byla žalobci uložena bez toho, aby mohl svá práva a oprávněné zájmy hájit a k ukládané povinnosti se vyjádřit. V důsledku zásahu stavebního úřadu, tj. vydáním územního souhlasu bylo vůči právům žalobce přímo zasaženo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, sp. zn. 2 As 86/2010 – 76). Žalobce uvádí, že byl účastníkem předcházejících správních řízení ke stavebnímu záměru „Viladomy Na Farkáně, objekt B1, B2“ (dále jen „záměr“). Měl postavení účastníka řízení v územním řízení a po zásahu nadřízeného orgánu mu bylo přiznáno postavení účastníka řízení v odvolací fázi stavebního řízení. Stavebnímu úřadu bylo tudíž z aktivní účasti žalobce v územním a stavebním řízení známo, že žalobce se cítí záměrem včetně zařízení staveniště přímo dotčen a že opakovaně namítá zásah do své právní sféry. Stavební úřad měl tudíž k žádosti stavebníka o umístění zařízení staveniště vést územní řízení.
5. Žalobce ve vztahu k včasnosti žaloby uvádí, že územní souhlas nebyl žalobci doručen ani jiným způsobem dán na vědomí. O jeho vydání se žalobce dozvěděl teprve po zahájení stavebních prací před okny jeho bytového domu dne 31. 3. 2016. První zmínka o územním souhlasu se objevila v e-mailu od Ing. I. J., vedoucí stavebního úřadu, ze dne 4. 4. 2016, kopie územního souhlasu byla žalobci poskytnuta účastníky jednání na stavebním úřadu dne 6. 4. 2016.
6. Ve vztahu k napadenému zásahu žalobce nejprve namítá (I), že žalovaný jako stavební úřad vydal územní souhlas, ačkoli nebyly splněny zákonné podmínky pro uplatnění tohoto postupu. Územní souhlas lze proto pro umístění stavby využít pouze při splnění určitých podmínek, které jsou stanoveny v ust. § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tyto podmínky však splněny nebyly, což žalobce rozvádí následovně:
7. a) Stavba protihlukového oplocení podstatně mění poměry v území, vydání územního souhlasu tak je v rozporu s § 96 odst. 1 stavebního zákona. Jakkoli žalovaný ve stavebním souhlasu uvádí, že tento požadavek je splněn, toto tvrzení není nijak odůvodněno. Poměry v území představují neurčitý pojem, jehož obsah není ve stavebním zákoně definován. Pokud stavební úřad tvrdí, že poměry v území se podstatně nemění, pak měl současně

vyložit, co rozumí pod pojmem poměrů v území a kde spatřuje hranici mezi podstatnými a nepodstatnými změnami těchto poměrů. Umístěním protihlukového oplocení o výšce 3 m do bezprostřední blízkosti před okna obytných místností žalobcova domu dochází mimo jakoukoliv pochybnost k naprosto zásadní změně poměrů v území s přímými a výrazně nepříznivými dopady na žalobce.

8. b) Záměr není v souladu s požadavky v ust. § 90 stavebního zákona, vydání územního souhlasu tak je v rozporu s § 96 odst. 4 stavebního zákona. Odkazované ustanovení upravuje rozsah posuzování stavebního záměru v územním řízení. Toto ustanovení v písm. c) požaduje, aby umísťovaný záměr byl v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.
9. Pokud stavební úřad uvádí, že předloženou projektovou dokumentaci posuzoval podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále též jen „OTTP“) a předkládá závěr, že stavba je s touto vyhláškou v souladu, podle žalobce tento závěr nepodepřel přesvědčivým odůvodněním. Stavební úřad se v územním souhlasu explicitně zabývá pouze čl. 14 (Staveniště a zařízení staveniště) a čl. 10 (Rozptylové plochy a zařízení pro dopravu v klidu).
10. Stavební úřad měl zkoumat stavbu protihlukového oplocení také z hlediska vlivu na okolí dle čl. 4 odst. 1 OTTP a čl. 22 odst. 1 této vyhlášky, kde je uvedeno, že *„stavba musí být navržena a provedena takovým způsobem, aby neohrožovala život, zdraví, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené ve zvláštních právních předpisech“*. Tímto pro umísťování jakékoliv stavby klíčovým aspektem věci se však stavební úřad vůbec nezabýval.
11. Žalobce dále namítá, že stavební úřad opomenul posoudit soulad stavby s čl. 8 OTTP. Tento článek stanoví požadavky na vzájemné odstupy staveb. Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany. Musí splňovat rovněž požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. Podle čl. 8 odst. 2 OTTP: *„Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umísťované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.“* V žalobcově domě jsou na straně přilehlé ke staveništi okna obytných místností. Z polohy stojin již provedeného protihlukového oplocení je zřejmé, že výše citovaný požadavek na odstup staveb není splněn (viz k žalobě přiložená fotodokumentace). Čl. 2 OTTP stanoví, že ustanovení OTTP se uplatní též u dočasných staveb zařízení staveniště. Dopady plného protihlukového oplocení na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení v žalobcově domě jsou přitom rovnocenné účinkům jakékoliv jiné stavby umístěné do stejné blízkosti. Z obsahu územního souhlasu je zřejmé, že stavební úřad se danou otázkou vůbec nezabýval a soulad odstupových vzdáleností stavby s OTTP neproověřil. Územní souhlas je v daném ohledu naprosto nepřezkoumatelný.

12. Žalobce přitom nepřehlédl, že čl. 2 OTTP připouští upustit od uplatňování požadavků OTTP, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevyklučují. V daném případě však žádné závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nejsou dány. Pozemky stavby nejsou nikterak stísněné a poskytují dostatek prostoru k tomu, aby na nich mohly být vybudovány stavby, které jsou přiměřené ploše pozemků a situované v dostatečné vzdálenosti od okolních objektů. Byl to stavebník, kdo se rozhodl usilovat o výstavbu ve vztahu ke stavebnímu pozemku nadměrně velkých staveb v bezprostřední blízkosti stávajících domů. O jejich umístění rozhodl stavební úřad i přes námítky žalobce. Po žalobci nemůže být požadováno, aby nesl dopady těchto jím nezaviněných kroků.
13. c) Záměrem jsou přímo dotčena práva dalších osob. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení. V důsledku nedodržení odstupových vzdáleností je nepochybné, že žalobcova práva jsou záměrem přímo dotčena. Žalobce s tímto dotčením nevyslovil souhlas, neboť o něj nebyl požádán. O vydání územního souhlasu vůbec nevěděl a ani vědět nemohl.
14. d) Územní souhlas k dočasné stavbě zařízení staveniště byl vydán na dobu 5 let, aniž by byla potřeba takto dlouhé doby odůvodněna. Stavební povolení ke stavebnímu záměru „Viladomy Na Farkáně, objekt B1, B2“ obsahuje podmínku č. 4 pro provedení stavby, která ukládá, že stavba musí být dokončena do 24 měsíců od zahájení stavebních prací. Územní souhlas přitom neuvádí žádný důvod, proč stavební úřad zvolil takto dlouhou dobu. Rovněž v tomto ohledu je územní souhlas nepřezkoumatelný. Vydání územního souhlasu na dobu pěti let zvyšuje intenzitu nezákonného zásahu.
15. Žalobce dále namítá (II), že se žalovaný vydáním územního souhlasu odchýlil od svého vlastního předcházejícího postupu ve stejné věci, k čemuž podrobněji uvádí následující.
16. a) Stavební úřad se již žádostí o umístění zařízení staveniště k záměru Viladomy na Farkáně jednou zabýval. Dne 18. 3. 2014 obdržel stavební úřad žádost o umístění zařízení staveniště pro stavbu nazvanou „Viladomy Na Farkáně I, viladomy B1, B2, a C Praha-5 - zásady organizace výstavby včetně plného oplocení výšky 3 m“. Stavebník podal žádost o sloučení územního řízení a ohlášení na stavbu Viladomy Na Farkáně I, viladům B1, B2 a C - zásady organizace výstavby včetně oplocení výšky 3 m. Usnesením ze dne 15. 4. 2014, č. j. OSI.Koš.p.1475/5-17005/14-Gre-U, stavební úřad vyzval stavebníka, aby doplnil podklady řízení kromě jiného o „Průkaz zajištění splnění podmínek požadovaných vyhl. č. 26/1999 Sb. OTTP pro HMP z hlediska parametrů proslunění a osvětlení obytných místností bytů v 1. NP přiléhajících domů č. p. 816 a 817, k. ú. Košíře, ke kterým navrhované oplocení zařízení staveniště ve výšce 3,00 m přiléhá z jihu a je na stoupajícím terénu – ve vzdálenosti cca 3 m od těchto domů“.
17. Jelikož stavebník ani po několikerém prodloužení lhůty nevyhověl výzvě k doplnění výše uvedených podkladů řízení, stavební úřad usnesením ze dne 14. 1. 2015, č. j. OSI.Koš.p. 1475/5-60647/2014-Gre-U, řízení zastavil. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že

stavebnímu úřadu bylo mimo jakoukoliv pochybnost dobře známo, že umístěním protihlukového oplocení jsou přímo dotčeny bytové domy přiléhající ke staveništi. Stavební úřad se vydáním územního souhlasu odchýlil od způsobu, který již ve stejné věci použil, aniž by k tomu byly dány zjevné důvody. Stavební úřad totiž v územním souhlasu uvádí, že projektová dokumentace k zařízení staveniště byla zpracována již v 08/2013. V dubnu 2014 a v březnu 2016 byla tedy stavebnímu úřadu předložena stejná projektová dokumentace.

18. b) Správní orgán je povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Stavební úřad tuto povinnost porušil. Žalobce poukázal na opatření stavebního odboru MHMP ze dne 2. 4. 2012, č.j. S-MHMP 210947/2012/OST/So/Čv, z něhož cituje: „Z doložené dokumentace ke stavebnímu povolení vyplývá, že pro dodržení hlukových limitů ze stavební činnosti při výstavbě viladomů B1 a B2 bude nezbytné vybudovat plné oplocení o výšce 3 m mimo jiné i na hranicích mezi pozemky parc.č. 1475/6 a 1475/328, na hranicích mezi pozemky parc.č. 1475/6 a 1475/327, 1475/5 a 1475/327, na hranicích mezi pozemky parc.č. 1475/5 a 1475/326, vše k.ú. Košíře. Vzdálenost oplocení od obvodových stěn obou bytových domů č.p. 818, 817 a 816 tak bude cca 3 m a není jasné, zda nebude stínit některým obytným místnostem BD. Ačkoli není oplocení jako stavba zařízení staveniště předmětem stavebního povolení, ale vyžaduje vydání územního rozhodnutí, případně územní souhlas, a ohlášení dle § 104 stavebního zákona, je pro výstavbu viladomů B1 a B2 nezbytnou součástí výstavby, neboť jak lze dovozovat z podmínky č. 1 závazného stanoviska Hygienické stanice hl.m. Prahy č.j. Z.HK 5091/85091/10 ze dne 4.11.2010 a z doložené akustické studie z 09/2010, zpracované společností Greif-akustika, s.r.o., pro splnění hlukových limitů při zemních a výkopových pracích stavební jámy i pro provádění nosných železobetonových konstrukcí domů nezbytné vybudovat plné oplocení staveniště výšky 3 m a doba nasazení nejhluchnějších stavebních mechanismů v prvních dvou fázích výstavby je možná pouze určitou maximální dobou. V návaznosti na uvedené skutečnosti je zřejmé, že se stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec dostatečně nevypořádal s vyhodnocením okruhu účastníků řízení, a že vlastníci uvedených bytových domů v blízkosti stavby měli být do okruhu účastníků stavebního řízení v daném případě zařazeni.“
19. c) Územní souhlas byl vydán bez závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany a ochrany obyvatelstva. V souladu s územním souhlasem bylo protihlukové oplocení provedeno z OSB desek (viz přiložená fotodokumentace). V územním souhlasu se přitom uvádí: „Z hlediska požární bezpečnosti se jedná o objekty, jejichž konstrukce je nehořlavá, obsahující pouze konstrukce druhu DP1. Vzájemné odstupové vzdálenosti mezi zařízením staveniště a sousedními objekty jsou vyhovující (sic)...“ Žalobce uvádí, že konstrukce druhu DP1 jsou především konstrukce z nehořlavých výrobků třídy reakce na oheň A1, tj. například z betonu, keramiky, kovu, skla apod. Konstrukční dřevo (rostlé, lepené), desky OSB, překližkové, třískové patří mezi hořlavé výrobky třídy D. V tomto kontextu žalobce uvádí, že si stavební úřad neopatřil závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany a ochrany obyvatelstva. Stavební úřad tedy vydal územní souhlas bez součinnosti s dotčeným orgánem státní správy na úseku požární ochrany a ochrany obyvatelstva, což znamená hrubé porušení § 4 odst. 2 stavebního zákona.

20. Žalobce shrnuje, že v důsledku zásahu žalovaného byla zásadním způsobem dotčena jeho práva. Při vydání územního souhlasu došlo k hrubému porušení právních předpisů a lze tak důvodně pochybovat o jeho zákonnosti. Navíc ho provázely velmi nestandardní okolnosti. Žalovaný porušil zásadu zákonnosti vyjádřenou ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve kterém se správním orgánům ukládá postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy.
21. Žalobce navrhl, aby soud jednak určil, že územní souhlas vydaný Odborem stavebního úřadu a infrastruktury Úřadu městské části Praha 5 dne 23. 3. 2016, č. j. MC05 18688/2016, sp. zn. MC05/OSI/1608/2016/Ple, je nezákonný, a jednak aby žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a vycházet ve své úřední činnosti z uvedeného územního souhlasu, a současně aby žalovanému přikázal přijmout a realizovat konkrétní opatření vedoucí k nápravě závadného stavu.
22. Žalobce zároveň podal návrh na nařízení předběžného opatření, spočívajícího v tom, že soud společnosti CENTRAL GROUP 15.investiční a. s., Na Strži 65/1702, 140 00 Praha 4, nařídí jednak povinnost odstranit protihlukové oplocení před domem žalobce a jednak povinnost zdržet se veškerých stavebních prací zřízením tohoto oplocení podmíněných až do ukončení řízení o této žalobě. K tomu žalobce uvedl, že provedení stavby umístěné nezákonně vydaným územním souhlasem způsobuje výrazné zhoršení osvětlení a oslunění v obytných místnostech bytů v domě žalobce a tato situace mu působí zásadní újmu a brání žalobci v pokojném užívání jeho majetku.
23. Žalovaný vyjádřil souhlas s návrhem žalobce na předběžné opatření. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení b) podali proti nyní napadenému územnímu souhlasu odvolání. Toto odvolání žalovaný posoudil jako podnět k přezkoumání územního souhlasu, který byl vyřízen sdělením ze dne 3. 5. 2016, že nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení. Žalobce následně podal dne 2. 5. 2016 k Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního úřadu (dále jen „MHMP“), žádost k přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného tak, aby přikázal žalovanému územní souhlas zrušit. MHMP přikázal opatřením proti nečinnosti ze dne 16. 5. 2016 žalovanému, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení příkazu vydal rozhodnutí o zrušení územního souhlasu a usnesení o zrušení sdělení k podnětu na zahájení přezkumného řízení ze dne 3. 5. 2016. Dle MHMP není záměr v souladu s § 96 odst. 4 stavebního zákona, neboť se dotýká práv jiných osob, a není způsobilý k vydání územního souhlasu; dle MHMP měl žalovaný vést územní řízení.
24. Žalovaný uvedl, že dne 20. 5. 2016 vydal rozhodnutí sp. zn. MC05/SÚ/1608/2016/No, č. j. MC05 32233/2016, kterým předmětný územní souhlas zrušil, a to s účinky ode dne, kdy byl tento souhlas vydán, tj. 29. 3. 2016. Za této situace považuje žalovaný žalobu za bezpředmětnou, pokud se žalobce domáhal určení, že územní souhlas je nezákonný. Žaloba by proto dle žalovaného měla být zamítnuta.
25. Z další části vyjádření žalovaného však vyplývá jeho stanovisko, že pro vydání územního souhlasu byly splněny zákonné podmínky. Uvádí, že postupoval v souladu zejména s § 96 odst. 2 písm. a) (jednalo se o stavbu oplocení), § 96 odst. 3 (stavebník předložil potřebné doklady) a § 96 odst. 4 (jednalo se o stavbu dočasnou, umístěnou v ploše „OB-čistě obytné“) stavebního zákona. Žalovaný má dále za to, že dočasná stavba by byla v souladu

s vyhláškou OTTP a k umístění protihlukové stěny dal souhlas orgán ochrany veřejného zdraví. Požadavky z hlediska požární bezpečnosti byly podle žalovaného rovněž splněny, neboť se jednalo o objekty, jejichž konstrukce by byla nehořlavá, odstupové vzdálenosti mezi zařízením staveniště a sousedními objekty by byly dostačující a v požárně nebezpečném prostoru buňkoviště by se nevyskytovaly žádné jiné objekty. Splnění těchto požadavků bylo prokázáno zpracovaným požárně bezpečnostním řešením.

26. Dále žalovaný uvádí, že závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany nebylo požadováno, neboť státní požární dozor se pro stavbu oplocení a staveništní buňky nevykonává. Podle žalovaného je stavba zařízení staveniště specifickou stavbou, kterou nelze zařadit ani do staveb bytových, ani do staveb nebytových. Nevztahují se na ní proto odstupové vzdálenosti ve smyslu OTTP. Žalovaný odkázal na přílohu č. 1 nařízení vlády č. 591/2006 Sb., podle níž musí být staveniště v zastavěném území na jeho hranici souvisle oploceno do výšky 1,8 m. Lze mít za to, že stavebník právě s ohledem na okna z obytných místností umístěná ve fasádách bytových domů sousedících se staveništěm navrhl umístění oplocení ve vzdálenosti minimálně 2 m od hranice se sousedním pozemkem, navíc oplocení by plnilo protihlukovou funkci.
27. K tvrzení žalobce, že se žalovaný odchýlil od svého vlastního procesního postupu ve stejné věci, žalovaný uvádí, že toto tvrzení není pravdivé, neboť žádost o umístění zařízení staveniště ze dne 18. 3. 2016 obsahovala požadavek umístění stavby zařízení staveniště v jiném rozsahu a v jiném návrhu na umístění než žádost o umístění staveniště ze dne 17. 3. 2016, na základě které byl vydán územní souhlas.
28. Žalovaný dále konstatuje, že se jednalo o stavbu dočasnou, která by byla odstraněna zároveň s dokončením samotné stavby, ke které byla jakožto zařízení staveniště zřízena. Doba dočasnosti byla územním souhlasem stanovena na pět let, a to s ohledem na dobu uvedenou v doplnění žádosti o územní souhlas ze dne 18. 3. 2016. Jedná se však o dobu maximální. Žalovaný rovněž zdůraznil, že umístění zařízení staveniště bylo nutnou podmínkou v obecných technických požadavcích na výstavbu i podmínkou uvedenou v č. 14 stavebního povolení ze dne 23. 11. 2011, č. j. OSU.Koš.p.1475/5-56098/2011-Za-R, pro stavbu „Viladomy na Farkáně – objekt B1, B2“, které je dosud platné a pravomocné.
29. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že proti rozhodnutí o zrušení územního souhlasu ze dne 20. 5. 2016 podala společnost CENTRAL GROUP 15. investiční a. s. odvolání. Tvrzení žalovaného, že žaloba je v důsledku jím vydaného rozhodnutí o zrušení územního souhlasu bezpředmětná, nemá oporu ve skutkovém stavu; rozhodnutí o zrušení územního souhlasu totiž dosud nenabýlo právní moci. Žalobce proto konstatuje, že rozhodnutím o zrušení územního souhlasu uspokojen nebyl. Žalobce předpokládal, že se stavebník proti rozhodnutí o zrušení územního souhlasu odvolá a proto požádal žalovaného o vydání předběžného opatření za účelem zatímního upravení poměrů mezi účastníky řízení a zmírnění dopadů nezákonného stavu. Žádost o vydání předběžného opatření žalovaný zamítl dne 10. 6. 2016. Ve vyjádření k návrhu žalobce na přijetí předběžného opatření však s tímto návrhem souhlasil.
30. Žalobce dodává, že má pochybnosti o věrohodnosti údajného postoupení práv a povinností ke stavebnímu záměru ze společnosti CENTRAL GROUP 15. investiční a. s., na

společnost BEXEE LIMITED, společnost s ručením omezeným, zapsanou podle maltského práva pod č. C57474, sídlem 84, St. Francis Street, Balzan BZN 1424, Malta, které mělo (dle sdělení stavebníka, tj. společnosti CENTRAL GROUP 15. investiční a. s.) nastat ke dni 4. 4. 2016. Podáním ze dne 13. 4. 2016 totiž stejná společnost (stavebník) oznámila stavebnímu úřadu zahájení stavby bytových domů Viladomy na Farkáně, objekt B1, B2 ke dni 20. 4. 2016 s tím, že kontaktní osobou za stavebníka v této věci byl jmenován p. F. C. s emailovou adresou x. Žalobce proto na žalobě, jakož i na svém návrhu na nařízení předběžného opatření trvá. V doplnění repliky ze dne 2. 8. 2016 žalobce poukázal na účelové jednání společnosti CENTRAL GROUP 15. investiční a. s., resp. společnosti, na níž měla být příslušná práva převedena, a to s ohledem na obtíže s přebíráním písemností.

31. Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
32. Napadeným územním souhlasem byla umístěna dočasná stavba označená jako „Viladomy na Farkáně I B1 a B2 – oplocení stavby“, v rozsahu oplocení staveniště a stavební buňky, a to na pozemcích parc. č. 1475/5, 1475/6, 475/429 v k. ú. Košíře, pro účely výstavby viladomů B1 a B2. Vzdálenost protihlukového oplocení o výšce 3 m od společné hranice s pozemky parc. č. 1475/4, 1475/326, 1475/327, 1475/328, 1475/7 v k. ú. Košíře je 2 m; protor staveniště na jižní straně podél ul. Od Vysoké uzavírá stávající plot upravený na plné oplocení výšky 1,80m, mezi stávajícím oplocením a protihlukovou stěnou jsou mobilní zástěny. Plné staveništní oplocení výšky 1,80 m na pozemku parc. č. 1475/7 v k. ú. Košíře bylo umístěno na severní a severovýchodní straně tohoto pozemku tak, že minimální vzdálenost od hranice s pozemkem parc. č. 1475/422 v k. ú. Košíře je 2,4 m a minimální vzdálenost od hranice s pozemkem parc. č. 1475/421 v k. ú. Košíře je 2,35 m, toto oplocení je ukončeno 2 m od hranice s pozemkem parc. č. 2034/4 v k. ú. Košíře; prostor staveniště podél stávajícího chodníku na západní straně pozemku a dále podél ulice Od Vysoké a Peroutkova uzavírá stávající plot upravený na plné oplocení výšky 1,80 m, mezi stávajícím oplocením a protihlukovou stěnou při ulici Peroutkova je mobilní zástěna. Hlavní nosné sloupky protihlukového oplocení tvoří válcované profily IPE 140 délky 4 m v maximální vzdálenosti 3 m, kotvené do zemních vrtů vyplněných betonem, výplň je z OSB desek připevněných na dvojici podélných dřevěných hranolů, které jsou uchyceny k plechovým přípojkám na sloupcích. Celková délka nově umístěného oplocení je cca 190 m.
33. Na základě příkazu MHMP ze dne 16. 5. 2016, č. j. MHMP 860040/2016, sp. zn. S-MHMP 774752/2016/STR, byl tento územní souhlas zrušen rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 20. 5. 2016, č. j. MC05 32233/2016, sp. zn. MC05/SÚ/1608/2016/No. Jak dále vyplynulo ze správního spisu (zaslaného soudu po urgencích až dne 27. 4. 2018), rozhodnutí stavebního úřadu o zrušení napadeného územního souhlasu bylo k odvolání Bexee Limited a CENTRAL GROUP 15. Investiční a. s. rozhodnutím MHMP ze dne 20. 10. 2016, č. j. MHMP 1845654/2016, sp. zn. S-MHMP 1495760/2016/STR, potvrzeno. Naposled uvedené rozhodnutí MHMP nabylo právní moci dne 27. 10. 2016. Důvodem ke zrušení napadeného územního souhlasu bylo zjištění, že nebyly naplněny podmínky pro jeho vydání.
34. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle části třetí třetího dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

35. Jak je patrné ze správního spisu, v průběhu řízení o žalobě bylo postupem před správními orgány pravomocně rozhodnuto o zrušení žalobou napadeného zásahu, tj. územního souhlasu. Z repliky žalobce k vyjádření žalovaného nicméně vyplývá, že žalobce na podané žalobě trvá mj. s tím, že je nadále nutno napravit dopady nezákonného stavu, čehož se v řízení před správními orgány nedomohl.
36. Judikaturní rámec pro přezkum „zásahů“ ve formě souhlasů vydávaných podle stavebního zákona vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS, v němž se přiklonil k závěru, že se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného, tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (82 s. ř. s.), tak jak to učinil žalobce. Žaloba je tedy přípustná a žalobce splnil též ostatní procesní podmínky pro její věcné projednání.
37. Z naposled odkazovaného rozhodnutí rozšířeného senátu se podává, že „*spatřuje případnou nezákonnost zásahu v pochybení stavebního úřadu, kdy dojde k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v souhlasu (např. kdy se změna v účelu užívání stavby dotkne práv třetích osob a stavební úřad nepostupuje dle § 127 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006). Pokud je tímto souhlasem založen a jeho existencí udržován nezákonný stav a trvají jeho důsledky (užívání stavby závadným způsobem), zakáže soud správnímu orgánu vycházet z daného nezákonného souhlasu ve své další úřední činnosti. Obnovení stavu před zásahem lze dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu dle § 156 odst. 2 správního řádu. [43] Objektivní možnost či nemožnost příkazu k obnovení stavu před zásahem vysloveného v soudním rozhodnutí a adresovaného správnímu orgánu, posuzuje soud v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; toliko v případě, že soud pouze určuje (deklaruje), zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Rozsudek soudu tedy nebude obsahovat výrok týkající se případného obnovení stavu před zásahem v případech, kdy zrušení napadeného souhlasu stavebního úřadu, byť byl soudem shledán nezákonným, nebude ze skutkových či právních důvodů zcela zjevně možné.“ (...) [45] Pokud nebude zrušení souhlasu a obnovení stavu před zásahem z výše uvedených důvodů možné, je i v tomto případě podstatné vydat deklaratorní rozhodnutí o existenci nezákonného zásahu, neboť toto rozhodnutí může žalobci ve smyslu § 135 odst. 2 o. s. ř. napomoci při uplatňování náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“*

38. V posuzovaném případě nastala situace, kdy byl sice napadený územní souhlas odstraněn postupem před správními orgány, nicméně jeho důsledky v podobě existence oplocení, které bylo na jeho podkladě (minimálně částečně) postaveno, nadále trvají. Soud se tedy bez ohledu na změnu skutkového stavu spočívající v právní neexistenci územního souhlasu nejprve zaměřil na posouzení otázky, zda vydání tohoto územního souhlasu bylo nezákonné. Teprve od tohoto zjištění, které si musí soud učinit sám, bez ohledu na právní posouzení ze strany správních orgánů, lze učinit rozhodnutí ve vztahu k důsledkům zásahu, tj. zde provedení výstavby předmětného oplocení. Soud tedy podanou žalobu posoudil jako zásahovou žalobu „zápůrčí“ (tj. směřující proti zásahu, který dosud nebyl ukončen), neboť zásah spočívající mj. v důsledcích předmětného územního souhlasu nadále trvá.
39. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona v rozhodném znění (tj. ve znění účinném do 31. 12. 2017) vydá stavební úřad místo územního rozhodnutí územní souhlas, *pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů posuzovaných ve zjišťovacím řízení, nebo pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*
40. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona obsahuje žádost o územní souhlas kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K žádosti žadatel připojí *souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m, (...).*
41. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona *dojde-li stavební úřad k závěru, že žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze žadateli a nelze se proti němu odvolat. (...)*
42. Z citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že jednou z podmínek pro vydání územního souhlasu je předložení souhlasů dotčených osob. Jedná se o osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, nejedná-li se o stavební záměry uvedené v § 103 stavebního zákona, umístěné ve vzdálenosti větší než dva metry od společných hranic pozemků. Ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona tedy presumuje, že osoby, jimž náleží věcná práva k přímo sousedícím pozemkům, budou bez dalšího dotčeny, nejedná-li se o záměr uvedený v § 103 stavebního zákona, který by byl od společných hranic pozemků umístěn ve vzdálenosti 2 m a více. Tato skupina dotčených osob (tzv. mezujících sousedů) je dále doplněna skupinou osob, u nichž je dána možnost přímého dotčení na jejich právech bez ohledu na to, zda jsou přímo sousedícími nositeli věcných práv (§ 96 odst. 5 stavebního zákona). Soud má za to, že do kategorie takto dotčených osob spadnou nejen ostatní „sousedící“ osoby, u nichž lze

presumovat „přímou dotčenost“ na věcném právu (viz níže), kam bezpochyby spadá rovněž žalobce, ale též ty osoby, jimž by bylo přiznáno postavení účastníků územního řízení (pokud by bylo vedeno), typicky by sem spadla tzv. dotčená veřejnost [srov. § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017].

43. Pojem „*přímé dotčení*“ na vlastnickém nebo jiném věcném právu je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008, publ. pod č. 1641/2008 Sb. NSS). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS (byť ve vztahu k územnímu řízení), „*(ú)častníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. (...). Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva.*“
44. Jak vyplynulo z dokumentace pro územní souhlas, oplocení staveniště s protihlukovou funkcí o výšce 3 m bylo navrženo ve vzdálenosti 2 m od hranice s pozemky, na nichž se nacházejí bytové domy č. p. 816, 817, 818 s okny obytných místností i směrem k oplocení. Vzdálenost mezi umístěným oplocením a nemovitostí, na níž mají osoby zastupované žalobcem (družstvem) svůj podíl, tak činí cca 5 m. V souladu se shora vymezenou interpretací pojmu „*přímého dotčení*“ sousedů na jejich právech, je nutno žalobce bezpochyby považovat za osobu potenciálně přímo dotčenou vydáním územního souhlasu, a to jednak s ohledem na dotčení imisemi při výstavbě oplocení (hluk, prach), a jednak s přihlédnutím k očekávanému zastínění oken obytných místností v nejnižších podlažích obytných domů v důsledku umístění protihlukového oplocení. Lze souhlasit též s hodnocením MHMP v rozhodnutí, jímž potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o zrušení napadeného územního souhlasu, že v důsledku umístění oplocení bylo nutno očekávat též zhoršení pohody bydlení obyvatel bytů (členů družstva).
45. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že pro vydání územního souhlasu v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky, neboť s ohledem na charakter a rozměry umísťované stavby, jakož i její vzdálenost od bytového domu ve vlastnictví žalobce, zde zjevně existovala možnost přímého dotčení na jeho právech, resp. právech osob spojených s členstvím v tomto družstvu. Tato skutečnost zakládala žadateli o vydání územního souhlasu povinnost zajistit souhlas žalobce, jakož i dalších obdobně dotčených osob, což se zjevně nestalo. Tento důvod plně postačuje k tomu, aby soud konstatoval, že napadený územní souhlas byl vydán nezákonně.
46. Nad rámec důvodů nutných ke konstatování, že předmětný územní souhlas byl nezákonný lze dále alespoň v rámci argumentační linie týkající se nesplnění zákonných podmínek pro vydání územního souhlasu stručně uvést, že možnost přímého dotčení žalobce na jeho právech umístěním stavby protihlukového oplocení mohl a měl stavební úřad dovodit též

ze skutečnosti, že žalobce se aktivně účastnil předcházejících správních řízení ke stavebnímu záměru viladomů, když byl v postavení účastníka územního řízení a rovněž v odvolací fázi stavebního řízení mu bylo postavení účastníka řízení přiznáno.

47. Přisvědčit lze rovněž námitce žalobce, že stavební úřad se v územním souhlasu nijak nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 a § 90 stavebního zákona, neboť jejich naplnění bez dalšího toliko konstatoval. Nezabýval se tím, zda se poměry v území podstatně nemění (§ 96 odst. 1 stavebního zákona), ani tím, zda je umístění protihlukového oplocení v souladu s obecnými požadavky na využívání území, stanovenými stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Konkrétně např. požadavky OTTP se zabýval jen v rozsahu čl. 14 (Staveniště a zařízení staveniště) a čl. 10 (Rozptylové plochy a zařízení pro dopravu v klidu) a zcela pominul vlivy umísťované stavby z hlediska čl. 4 odst. 1 OTTP (zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí), čl. 22 OTTP (ohrožení zdraví a zdravých životních podmínek), či čl. 24 OTTP (proslunění bytů odpovídající normovým hodnotám), jakož i žalobcem poukazovaného čl. 8 OTTP (vzájemné odstupy staveb).
48. S ohledem na jednoznačný závěr, že pro vydání územního souhlasu nebyly splněny zákonné podmínky, a s ohledem na skutečnost, že tento územní souhlas již byl postupem před správními orgány pravomocně zrušen, považuje zdejší soud za nadbytečné zabývat se dalšími argumenty žalobce, a sice tím, zda se žalovaný vydáním územního souhlasu odchýlil od svého vlastního předcházejícího postupu ve stejné věci či tím, že územní souhlas byl vydán bez závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku požární ochrany. Lze však poukázat na to, že MHMP v rozhodnutí, jímž potvrdil rozhodnutí o zrušení územního souhlasu, shledal též rozpor předmětného územního souhlasu s § 96 odst. 3 stavebního zákona, neboť žadatel nepředložil žádné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví k umísťované stavbě, byť je v územním souhlasu uváděno jako jeho podklad.
49. Vedle požadavku na určení nezákonnosti předmětného územního souhlasu žalobce požadoval, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a vycházet ve své úřední činnosti z uvedeného územního souhlasu, a současně aby žalovanému přikázal přijmout a realizovat konkrétní opatření vedoucí k nápravě závadného stavu. Vzhledem k tomu, že ke dni vydání rozhodnutí zdejšího soudu napadený územní souhlas již právně neexistuje, nemůže z něj žalovaný nadále vycházet a stanovení této povinnosti ze strany soudu by tak bylo „nošením dříví do lesa“.
50. Podstatnou je však skutečnost, že v důsledku nezákonného zásahu došlo k výstavbě protihlukového oplocení (což dokládá též k žalobě přiložená fotodokumentace) a v průběhu řízení nevyšlo najevo, že by došlo ke změně této skutečnosti. Nezákonný zásah tak nadále trvá, a proto soud žalovanému přikázal, aby v rámci své působnosti přijal a realizoval opatření vedoucí k odstranění důsledků vzniklých vydáním nezákonného územního souhlasu. Těmito opatřeními je nutno rozumět zejména opatření plynoucí z postupu stavebního úřadu vymezeného v § 129 odst. 1 stavebního zákona.
51. Dále, soud si je vědom toho, že žalobce podal společně s žalobou návrh na nařízení předběžného opatření, jímž by soud třetí osobě nařídil jednak povinnost odstranit

protihlukové oplocení před domem žalobce a jednak povinnost zdržet se veškerých stavebních prací zřízením tohoto oplocení podmíněných až do ukončení řízení o této žalobě. Poukázal k tomu na výrazné zhoršení osvětlení a oslunění v obytných místnostech bytů v domě žalobce, jež mu působí zásadní újmu a brání žalobci v pokojném užívání jeho majetku. Soud nicméně neshledal, že by pro přijetí takového předběžného opatření byly dány podmínky vymezené v § 38 odst. 1 s. ř. s., konkrétně neměl za splněnou podmínku odůvodněné hrozby vážné újmy.

52. „Vážnou újmu“ je nutno rozumět takový zásah do právní sféry účastníka řízení, jehož důsledky jsou pro něho natolik závažné a způsobí narušit jeho zájmy, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby takový zásah snášel. Jakkoli je možné přisvědčit žalobci, že zhoršení osvětlení a oslunění v obytných místnostech některých bytů v domě žalobce může mít negativní dopady do právní sféry obyvatel těchto bytů, nejedná se o dopady natolik intenzivní, jež by odůvodňovaly nařízení navrhovaného předběžného opatření. Zároveň bylo nutno vzít v úvahu též ochrannou funkci stavby (proti hluku ze stavby s vydaným stavebním povolením), která její negativní dopady vyvažuje, jakož i skutečnost, že se jedná o stavbu dočasnou.
53. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč [žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, tj. v nesprávné výši – viz položka 18 bod 2 písm. d) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; částka 1 000 Kč mu tedy bude z účtu soudu vrácena]. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení zastoupen zástupcem a nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, soud mu mohl přiznat náhradu nákladů řízení toliko ve výši zaplaceného soudního poplatku (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79).
54. Vzhledem k tomu, že soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na nařízení předběžného opatření a žalobce uhradil soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč, soud mu tuto částku vrátil. Soud vyzývá žalobce, nechť sdělí číslo účtu, na něj mu má být soudní poplatek vrácen.
55. Osobě zúčastněné na řízení náleží právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení jakoukoli povinnost, a že žádná z osob zúčastněných na řízení soudu nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu jiných nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku IV.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. 5. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu